

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **JUDr. J. S.**
bytem S., P.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 151 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č. j. X, sp. zn. X,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č. j. X, sp. zn. X, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání do výroku 1, 3 a 4 rozhodnutí Městského úřadu Neratovice (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 10. 5. 2017, č. j. X

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

(dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zároveň toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce jako nepřípustné proti výroku 2.a. a 2.b.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a s výsledky důkazního řízení a pouze formalisticky potvrzuje prvostupňové rozhodnutí. Dle žalobce byly neodůvodněně provedeny jen důkazy, které navrhl V. N. (dále jen „obviněný“) a nikoli i žalobce. Žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 a čl. 38 Listiny základních práv a svobod, jelikož nebyla jeho věc projednána veřejně. Dále poukazuje na to, že rozhodnutí jen posílilo jednání obviněného, který i nadále setrvává v urážkách žalobce, a že se na daném jednání podílel i správní orgán I. stupně, když nereagoval adekvátně na výhrůžky obviněného v rámci ústního jednání dne 14. 9. 2016. Dle žalobce je nezákonné i prvostupňové rozhodnutí, protože vychází z ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ačkoli zákon o přestupcích od 1. 10. 2015 toto ustanovení neobsahuje. Žalobce zároveň tvrdí, že jednání obviněného naplňovalo skutkovou podstatu § 49 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně a žalovaný se měli dopustit nezákonného postupu, když v souvislosti se skutkem, o němž bylo rozhodováno pod výrokem 2.b., nepřiznali žalobci status účastníka řízení. V závěru žalobce poukazuje na zavádějící poučení předsedkyně komise pro projednávání přestupků správního orgánu I. stupně (dále jen „předsedkyně komise“), která měla žalobci sdělit, že se obviněný přiznal, a proto není třeba dále vést důkazní řízení. Na základě tohoto sdělení upravil žalobce procesní strategii, avšak následně zjistil, že tvrzení předsedkyně komise nebylo relevantní.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se ústní jednání při projednání přestupku realizuje pouze v prvním stupni, případně stanoví-li tak zákon anebo je-li to nezbytné pro uplatnění práv účastníků, přičemž ani jeden z těchto předpokladů nebyl u žalobce naplněn. Ke způsobu, jakým správní orgán I. stupně reagoval na nové nadávky obviněného, žalovaný uvedl, že se mohlo jednat o nový přestupek proti občanskému soužití, který může být projednáván pouze na návrh, který žalobce nepodal.
4. K právní kvalifikaci přestupku žalovaný uvedl, že zákon o přestupcích neobsahoval k 30. 9. 2016 v ustanovení § 49 odst. 2 kvalifikaci žádného přestupku, a navíc žalobce po celou dobu řízení právní kvalifikaci nijak nerozporoval. Žalovaný proto nesouhlasil s tvrzením, že je prvostupňové rozhodnutí zatíženo vadou. Dále uvedl, že dle ustanovení § 7 zákona o přestupcích se odpovědnost za přestupky posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, což bylo v daném případě období duben až květen 2016. V tu dobu bylo ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích účinné.
5. Dle žalovaného bylo žalobci řádně vysvětleno jeho postavení v řízení a byl seznámen s tím, že se v jednotlivých rozhodnutích pracuje s legislativní zkratkou „navrhovatel“ a že u skutků, o nichž bylo rozhodnuto dle výroku 2.a. a 2.b., jde o řízení zahajované z úřední povinnosti. V této souvislosti žalovaný doplnil ještě odkazy na ustanovení § 68 odst. 1 a 3 a § 72 zákona o přestupcích.
6. K neprovedení některých důkazů uvedl, že se jednalo o neprovedení vybraných svědeckých výpovědí, které nemohly přispět k objasnění věci, neboť se nejednalo o osoby zúčastněné při události, která je předmětem přestupkového řízení. K upuštění od

výslechu svědka - syna obviněného došlo z časových důvodů. Žalobce dle žalovaného jiné důkazy nenavrhl.

7. V závěru žalovaný vyjádřil přesvědčení o zákonnosti vydaných rozhodnutí a navrhoval žalobu zamítnout a o nákladech řízení rozhodnout tak, že má nárok na náhradu nákladů v paušální výši za písemné úkony ve věci.
8. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného opravil odkaz na ustanovení přestupkového zákona, kde původně mylně požadoval kvalifikaci skutku dle § 49 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích na kvalifikaci dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Žalobce také konstatoval, že prokazatelně činil oznámení o přestupku vyhrožování újmou na zdraví nikoli ublížení na cti a zopakoval, že byl krácen na právech v souvislosti s neprovedením navrhovaných důkazů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 25. 5. 2016 učinil žalobce u správního orgánu I. stupně oznámení o přestupku č. j. X, jehož se měl dopustit obviněný tím, že pravděpodobně v noci z 1. 5. 2016 na 2. 5. 2016 měl úmyslně rozplést a vytvořit tak blíže nespecifikovaný otvor v drátěném plotě a umožnit vniknutí lišky na pozemek žalobce, která tam zakousla čtyři slepice, čímž měl žalobci způsobit škodu 720 Kč. Dále mělo docházet ze strany obviněného ke slovnímu napadání žalobce a jeho manželky následujícími výroky: „*Já ti rozbiju držku*“, „*Odtáhněte, odkud jste přišli, vy jedna naplavenino*“, případně jen stran jeho manželky, „*Ať chcípne, že jí vytrhá vlasy, že jí je trhat nebude, že stačí, aby byl průvan, že jí ulítne paruka*“. A dále měl obviněný žalobce slovně napadat, že je „*doktor prase B.*“ a „*pedofil, co si fotí děti*“, čímž mu ublížil na cti.
10. Řízení o přestupku, ve kterém měl obviněný nazvat žalobce „*doktorem prasetem B.*“ a „*pedofilem*“ bylo zahájeno podáním návrhu dne 25. 5. 2016. Ostatní skutky podřadil správní orgán I. stupně pod skutkovou podstatu v ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a řízení o nich bylo zahájeno z moci úřední dne 2. 6. 2016.
11. Součástí spisu je i audio-video nahrávka, kterou žalobce pořídil na důkaz pronesených výroků.
12. Dne 10. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým ve výroku 1 rozhodl podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, tak že zastavil řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl obviněný dopustit tím, že v blíže nezjištěné době mezi koncem dubna 2016 a 23. 5. 2016 měl přes plot oddělující pozemky žalobce a obviněného vulgárně napadat žalobce, že je „*doktor prase B.*“ a „*pedofil*“ (dále jen „*přestupek 1*“), neboť skutek nespáchal obviněný z přestupku.
13. Ve výroku 2 podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastavil řízení o přestupcích proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterých se měl obviněný dopustit tím, že v přesně nezjištěné době v noci z 1. 5. 2016 na 2. 5. 2016 rozpletl drátěný plot a vytvořil tak blíže nespecifikovaný otvor, kterým umožnil vniknutí lišky na pozemek žalobce, kde zakousla 4 slepice, a způsobil tak žalobci škodu ve výši 720 Kč (dále jen „*přestupek 2.a.*“) a tím, že v přesně nespecifikované době minimálně od konce dubna roku 2016 do 23. 5. 2016 přes plot oddělující pozemky žalobce a obviněného měl vyhrožovat žalobci: „*Já ti rozbiju držku*“, oběma manželům pak: „*Odtáhněte, odkud jste přišli, vy jedna naplavenino*“, a manželce

žalobce: „*At' chcípne, že jí vytrhá vlasy, že jí je trhat nebude, že stačí, aby byl průvan, že jí ulítne paruka,*“ (dále jen „přestupek 2.b.“), neboť spáchání skutků, o nichž se vedlo řízení, nebylo obviněnému z přestupků prokázáno.

14. Ve výroku 3 rozhodl správní orgán I. stupně dle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích o povinnosti žalobce nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku 1 ve výši 1 000 Kč.
15. Výrokem 4 odkázal správní orgán I. stupně žalobce s uplatněným nárokem na náhradu škody na soud a řízení ve věcech občanskoprávních.
16. Dne 22. 5. 2017 podal žalobce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které napadl v celém rozsahu. Dle žalobce porušil správní orgán I. stupně ustanovení § 52 správního řádu tím, že neprovedl navržené důkazy, kterými mělo být prokázáno, zda svědci J. M. a F. J. mohli slyšet to, co vypověděli. Totéž ustanovení mělo být porušeno v souvislosti s neprovedením výslechů manželů Siedlakových, bývalých majitelů nemovitosti. Žalobce dále vytýkal, že se správní orgán I. stupně nevěnoval navrhovatelově oznámení o porušování § 24a vyhlášky 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, kdy měl obviněný vypouštět do hnojiště žumpu s výkaly. Žalobce rozporoval i názor správního orgánu I. stupně, který měl za neprokázané, že si chtěl obviněný vypůjčit sousedovy psy, které měl mít v úmyslu poslat na žalobcův pozemek. Žalobce dále zpochybňoval také prošetření skutku týkajícího se rozpletení plotu a umožnění vniknutí lišky na jeho pozemek. Dle žalobce správní orgán I. stupně přechází výroky syna obviněného, a zabývá se pouze svědkyní J. S.. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně neměl předem připravené otázky k ústnímu jednání. V souvislosti s prověřením skutečného stavu věci má žalobce za to, že správní orgán I. stupně nedůvodně nebyl schopen identifikovat na pořízených a předvedených záběrech obviněného a místo toho dal za pravdu výpovědím svědků J. M. a F. J., kteří shodně tvrdili, že obviněného neslyšeli nadávat či vyhrožovat žalobci. Žalobce se domáhal i provedení přepisu nahrávky znalcem, aby došlo k jasné identifikaci výroků obviněného a odstranění pochybností správního orgánu I. stupně o původci výroků. Tento postup správní orgán I. stupně odmítl. Žalobce upozorňoval i na lživá tvrzení obviněného, který ho nařkl z narušených sousedských vztahů s dalšími sousedy, ačkoli se tento výrok nepotvrdil. V závěru odvolání žalobce rozporoval postup předsedkyně komise, která měla žalobce nesprávně informovat o tom, že se obviněný přiznal, a proto není třeba v dokazování pokračovat. Žalobce pak na základě tohoto nepravdivého výroku upravil procesní strategii a nepožadoval doplnění dokazování, čím mu byla způsobena újma na jeho procesních právech. Žalobce také upozornil na některé výroky obviněného, kterými se měl doznat ke spáchaným přestupkům.
17. Dne 1. 6. 2017 obdržel žalovaný spis se stanoviskem správního orgánu I. stupně, ve kterém byl upozorněn na to, že v části týkající se přestupků proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, je odvolání nepřípustné, neboť v této části žalobce vystupoval pouze jako poškozený a je oprávněn se odvolat pouze ve věci náhrady škody, nikoli do výroku o zastavení řízení. Zároveň správní orgán I. stupně uvedl, že v době před uplynutím lhůty pro vyjádření obviněného k podanému odvolání došlo k zániku odpovědnosti u přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a tento přestupek již nemůže být projednán.
18. Dne 10. 7. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém ve výroku I odvolání

do výroku 1, 3 a 4 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Výrokem II odvolání do výroku 2 jako nepřipustné zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
20. Ačkoli žalobce na výzvu soudu vyjádřil nesouhlas s vydáním rozhodnutí bez nařízení jednání, přistoupil soud k rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť shledal vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, která mu brání přezkoumat některé žalobní body.

Posouzení žalobních bodů:

21. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, ***jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (...).***
22. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. X, „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. X). Z odůvodnění správního orgánu musí být zřejmé, proč považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje skutečnosti předstírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jím řádně provedené důkazy za vyvrácené. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. X, ze dne 27. 7. 2007, č. j. X, publ. č. X Sb. NSS, ze dne 23. 7. 2009, č. j. X, a ze dne 17. 8. 2011, č. j. X).
23. K tomu, aby soud shledal rozhodnutí nepřezkoumatelným, není zapotřebí námitky žalobce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí totiž neumožňuje soudu, aby rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů; k této vadě je soud proto oprávněn a současně povinen přihlížet z úřední povinnosti. Pokud soud dospěje k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se věcně zabývá námitkami žalobce. To neplatí, vztahuje-li se důvod nepřezkoumatelnosti jen k některým z více navzájem oddělitelných skutkových a právních otázek a má-li řešení ostatních otázek význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci; v takovém případě krajský soud ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky přezkoumá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. X, publ. pod č. X Sb. NSS).
24. Žalobce namítá, že bylo omezeno jeho procesní právo na provedení důkazů tím, že předsedkyně komise měla navrhovateli sdělit, že se obviněný přiznal, čímž bylo nadbytečné provádět další důkazy. Nicméně, jak je zřejmé z prvostupňového rozhodnutí, správní orgán I. stupně nikde neuvedl, že se obviněný přiznal, a nebyl shledán vinným ze spáchání dotčených přestupků. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nikde nezabýval námitkou uvedení žalobce v omyl. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, zda žalovaný zkoumal, kdy a jak byl žalobce o svých

právech poučen, případně zda žalobce předložil důkazy o tom, že nebyl poučen v souladu se zákonem a zda tyto důkazy byly způsobilé tvrzení žalobce prokázat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že účastníkům řízení byla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí, ale v této souvislosti nezmínil, zda považuje za vyvrácené resp. neprokázané tvrzení, že předsedkyně komise sdělila žalobci, že se obviněný přiznal, a proto není třeba v dokazování pokračovat. Tímto zatížil žalovaný své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť znemožnil soudu přezkoumat žalobní bod, jímž žalobce namítá sdělení nepravdivé informace předsedkyní komise.

25. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, když z nejasných důvodů nebyl schopen najisto ztotožnit osobu obviněného s osobou na nahrávce. Žalobce proto navrhoval provedení přepisu nahrávky znalcem, tak aby byly nezpochybnitelně zaznamenány i výroky, které považoval správní orgán I. stupně za nesrozumitelné. Žalovaný v tomto bodě pouze odkázal na postupy, které správní orgán I. stupně učinil, avšak z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se vypořádal s námitkou žalobce, který považoval přepis za nedostatečný a který rozporoval neprovedení přepisu znalcem, v situaci, kdy dle jeho názoru správní orgán I. stupně nezaznamenal veškeré výroky, jimiž se měl cítit poškozen. Ze závěrů žalovaného není zřejmé, zda se sám zabýval kvalitou nahrávky, která je jedním ze stěžejních důkazních prostředků řízení, a dospěl ke stejným závěrům jako správní orgán I. stupně, anebo jestli považoval za dostatečné, že byl tento důkaz v rámci řízení před správním orgánem I. stupně proveden opakovaně, tudíž není třeba kvalitu nahrávky dále ověřovat. I v tomto bodě je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
26. V souvislosti s výše uvedeným žalobním bodem má soud za to, že jsou naplněny i podmínky pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud přezkoumává rozhodnutí dle skutkového a právního stavu věci, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž platí, že ve správním soudnictví zpravidla není nutné dokazovat skutečnosti obsažené ve správním spisu a k prokázání těchto skutečností není třeba nařizovat ani jednání, neboť správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení a je znám jak žalovanému, tak správnímu orgánu I. stupně a taktéž žalobce měl v rámci správního řízení možnost se s ním seznámit. Je-li součástí spisu datový nosič, resp. určitá audio nebo video nahrávka, soud si ji může a má bez jednání promítnout, stejně jako se musí seznámit s ostatním obsahem správního spisu.
27. Soud se tak seznámil s obsahem audio-video nahrávky a musí konstatovat, že přepis, který je ve správním spisu k dispozici, a který je následně podkladem rozhodnutí, vykazuje nedostatky a odlišnosti některých zachycených výroků. Na str. 10 prvostupňového rozhodnutí je identifikováno, že obviněný měl pronést výroky: „*Si nenechám srát od něj na hlavu. Podívej se, jak to točí, hele. Za chvíli bude mít hlavu placatou.*“ A na str. 11 prvostupňového rozhodnutí je pak závěr, že *jediné potenciálně urážlivé jednání, které bylo provedeným dokazováním prokázáno a které koresponduje s obsahem navrhovatelova návrhu (...) bylo jednání syna obviněného.* Správní orgán I. stupně ještě identifikoval, že měl obviněný na stranu žalobce pronést: „*Je teplej,*“ ovšem dle správního orgánu I. stupně tento výrok nebyl ani v hrubých rysech zahrnut

v návrhu žalobce.

28. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se vůbec nevypořádali s výrokem: „*To jsou kundy, to svět neviděl*“, který pronesla tatáž osoba, jako výše citované výroky, tedy obviněný, a který na nahrávce zazněl v čase 1:06, přičemž se žalobce opakovaně odvolával na obsah nahrávky, která měla v souhrnu zachycovat jednání obviněného a jeho opakované slovní útoky na žalobce. Správní orgán I. stupně porovnával přesné znění výroků zaznamenaných v oznámení o přestupku, resp. návrhu na zahájení správního řízení, avšak pominul, že se žalobce opakovaně dovolával znění výroků na audio-video nahrávce a že v oznámení popsal, že jsou slovní útoky opakované. Nejednalo se tak o jeden či dva konkrétní výroky, jejichž pronesením měla být způsobena újma na cti žalobce a jejichž pronesení obviněným mělo být v rámci správního řízení prokázáno, ale jednalo se o soubor výroků, z nichž pouze některé žalobce odcitoval do oznámení o přestupku. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. X, publ. pod č. 1163/2007 Sb. NSS platí, že „[s]oulad návrhu na projednání přestupku podle § 68 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se skutkovým stavem zjištěným při samotném přestupkovém řízení tímto návrhem vyvolaným musí být správním orgánem posuzován materiálně, a nikoli formálně. Nevýznamná odchylka skutkového stavu popsaného v návrhu od stavu zjištěného správním orgánem (např. jiný čas spáchání přestupku) tak není dostatečným důvodem pro zastavení řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona.“
29. Správní orgán I. stupně sice správně u některých výroků identifikoval, že je nepronesl obviněný, tudíž za ně nemůže být postižen, ale zároveň některé výroky zcela opomněl (zejm. výrok „*To jsou kundy, to svět neviděl*“) anebo se nevypořádal s intenzitou jejich možného zásahu do občanského soužití a cti žalobce (zejm. výrok „*Je teplej*“). Žalobci je tak třeba přisvědčit v tom, že skutkový stav, který správní orgán I. stupně a následně žalovaný mají za nesporný, nemá oporu ve spisu, neboť spis obsahuje další pro případ podstatné okolnosti, které mohly mít vliv na výrok rozhodnutí.
30. V této souvislosti také nejsou zcela zřejmé úvahy správního orgánu I. stupně, který na str. 9 prvostupňového rozhodnutí zpochybňuje identitu obviněného, resp. jednoznačně identifikuje syna obviněného (odkazem na prohlášení obviněného, že se jedná o jeho syna) a manželku žalobce, avšak následně pouze váhavě identifikuje osobu obviněného, když uvádí, že „*další dvě osoby se objevují v záběru kamery velmi krátce – jedná se o jednu osobu ve žlutém tričku či košili s krátkým rukávem a šlemi a o jednu osobu v bílém tričku či haleně, která se na několik vteřin objeví v pravé horní části záběru, přičemž se nejprve pohybují směrem od hranice s pozemkem navrhovatele k hranici s pozemkem svědka M., později se osoba ve žlutém tričku či košili přibližuje směrem k hranici s pozemkem navrhovatele, jak komise zjistila z ohledání na místě; osoba ve žlutém vykazuje blízkou podobnost s obviněným N. a osoba v bílém přibližnou podobnost se svědkyní D. N.*“, (pozn. zvýrazněno soudem). Jak soud zjistil ze spisu, žalovaný přitom do protokolu o ústním jednání část VI. ze dne 14. 9. 2016 uvedl, „*Na videozáznamu jsem já, moje manželka a můj syn, to je ten, jak tam klečí, má čepici. Pokud jsem dotazován, tak jsou na audio-video záznamu natočení oba manželé S.. Pan S. stál za kamerou, paní S. chodila, plívala na zem, nadávala synovi do číráků, ale to na tom záznamu není, to pan S. vystříhl.*“ Pakliže bylo jednoznačně identifikováno, kdo je syn obviněného, kdo je manželka žalobce a na záběru se pohybovaly už jen dvě osoby, o nichž obviněný prohlásil, že to je on s manželkou, tedy se jednalo o dvě osoby opačného pohlaví, nemohlo být pochyb o

tom, která ze dvou zbývajících postav je obviněný.

31. Žalobce dále rozporoval, že se správní orgán I. stupně nedostatečně zabýval výpovědí syna obviněného, který má být i jednou z osob, jež byla ve velkém měřítku zachycena na videozáznamu. V prvostupňovém rozhodnutí je na str. 8 uvedeno, že „[z] časových důvodů (brozba uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku) komise rovněž neopakovala pokus o provedení důkazu svědeckou výpovědí V. N. ml.“ I ze stanoviska správního orgánu I. stupně je zřejmé, že měl za to, že dne 25. 5. 2017 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalovaný se s tímto stanoviskem v napadeném rozhodnutí neztotožnil, neboť nerozhodl dle § 79 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, ale přesto se vůbec nezabýval námitkou žalobce, který upozorňoval na důležitost výpovědi syna obviněného. Žalovaný dokonce ve vyjádření k žalobě zopakoval, že k opakovanému pokusu o provedení tohoto důkazu nedošlo z časových důvodů. Avšak z postupu žalovaného je zřejmé, že tento argument je lichý, neboť k prekluzi odpovědnosti za přestupek dne 25. 5. 2017 nedošlo a nemělo k ní dojít ani v brzké době, a to z důvodu, že ode dne 1. 10. 2015 bylo účinné znění ustanovení § 20 zákona o přestupcích, které prostřednictvím novely č. 204/2015 Sb., kterou se mění zákon o přestupcích a další zákony, zavádělo podmínky pro stavení plynutí lhůty zániku odpovědnosti za přestupek. Žalovaný se tak měl v napadeném rozhodnutí řádně vypořádat s požadavkem na provedení důkazu výsledkem svědka syna obviněného.
32. Za nedůvodnou naopak považuje soud námitka žalobce, ve které upozorňuje na nové výhrůžky ublížením na zdraví obviněným, neboť toto jednání není obsahem napadeného rozhodnutí resp. prvostupňového rozhodnutí, a v pravomoci správního soudu není zahajovat řízení o přestupku. Zároveň je soud vázán při přezkoumávání napadeného rozhodnutí skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vycházel-li by soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí z jiného skutkového a právního stavu, než který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, zatížil by řízení před správním soudem vadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. X).
33. Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí i v tom, že nebylo nařízeno ústní jednání. Tento žalobní bod podporuje odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. X ze dne 18. 12. 2014. Uvedená námitka však není důvodná. Jak správně uvedl i žalovaný, dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, koná ústní jednání o přestupku správní orgán I. stupně (nikoli žalovaný). Dle § 49 odst. 1 správního řádu je dána správnímu orgánu I. stupně povinnost nařídit ústní jednání vždy, když tak stanoví zákon (v tomto případě je nezbytné, aby ústní jednání konal dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán I. stupně) a tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka. V rámci odvolacího řízení zákon nestanovuje povinnost nařídit ústní jednání. Zbývá proto pouze ověřit, zda by bylo ústní jednání v daném případě nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka. Vzhledem k tomu, že je součástí spisu audio-video nahrávka zachycující inkriminovaný okamžik, kdy se měl obviněný dopustit přemětných výroků, a vzhledem k tomu, že je součástí spisu řada vyjádření žalobce včetně jeho námitek zpochybňujících postup správního orgánu I. stupně, lze mít důvodně za to, že by ústní jednání nepřineslo hlubší objasnění problematiky vyplývající ze správního spisu, a jeho konání tak nebylo nezbytné pro uplatnění práv účastníka. Odkaz na nález Ústavního soudu není přílehlavý, neboť se týká nezbytných náležitostí

pro řádné vymezení kasačních bodů, nikoli problematiky konání ústního jednání v rámci správního řízení.

34. Taktéž není důvodná námitka, ve které žalobce zpochybňuje pravdivost výroků obviněného, konkrétně jeho nařčení, že žalobce nemá dobré vztahy ani s ostatními sousedy, neboť toto tvrzení nebylo podkladem pro výrok napadeného rozhodnutí ani výrok prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán je povinen v rámci přestupkového řízení zjišťovat skutkový stav bez ohledu na to, jak se k němu obviněný staví. Správní orgán se musí zabývat nejen důkazními návrhy obviněného a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší, ale zároveň se nesmí upínat jen na tyto návrhy nebo tvrzení obviněného, která nemusejí být pravdivá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. X, publ. pod č. X Sb. NSS). Předmětem správního řízení nebylo ověření, zda má žalobce dobré nebo špatné vztahy se sousedy. Předmětem řízení bylo prokázání, zda obviněný pronesl výroky, které mohly žalobci způsobit újmu na cti, anebo které bylo možné objektivně kvalifikovat jako vyhrožování újmou na zdraví. Tvrzení obviněného o kvalitě vztahů žalobce s ostatními sousedy, byť by se prokázalo jako nepravdivé, nebylo způsobilé ovlivnit jeho případnou vinu nebo nevinu za spáchaný přestupek.
35. Předmětem tohoto řízení nemůže být ani jednání, kterého se obviněný dopustil dne 14. 9. 2016, když se na žalobce obořil se slovy, že mu „rozbije držku“. Soud nepřehlédl, že žalovaný považoval tento výrok za případně nový přestupek, jenž by mohl být projednán v souladu s § 68 odst. 1 zákona o přestupcích na návrh žalobce. Žalobce však měl za to, že mělo být o tomto jednání obviněného zahájeno řízení z moci úřední dle § 67 zákona o přestupcích, neboť se dle jeho názoru jednalo o přestupek dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. V jednání obviněného spatřoval vyhrožování újmou na zdraví. Opět se ale nejde o jednání, jež je obsahem napadeného rozhodnutí, a proto soud není k projednání této záležitosti věcně příslušný a námitka tak není důvodná.
36. Žalobce se dále domáhal změny kvalifikace přestupku, neboť měl za to, že v návrhu na zahájení řízení o přestupku neuváděl, že mu bylo ublíženo na cti, ale že mu bylo vyhrožováno újmou na zdraví. Vzhledem k nepřesnostem v citaci ustanovení zákona o přestupcích soud uvádí, že řízení, v jehož rámci bylo zamítnuto odvolání žalobce, se týkalo přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, tedy ublížení jinému na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch a nikoli přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, tedy úmyslného narušení občanského soužití spočívajícím ve vyhrožování újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Náležitosti návrhu na zahájení řízení o přestupku, jež může být zahájeno pouze na návrh, se řídí ustanovením § 45 správního řádu, resp. § 37 odst. 2 správního řádu. Přičemž platí, že žádost, resp. návrh na zahájení řízení se posuzuje podle skutečného obsahu, a nikoli označení. V ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích jsou vymezeny přestupky, které mohou být zahájeny na návrh, přičemž pouze pro přestupek dle § 49 odst. 1 písm. a), platí, že se ho může dopustit jakákoli osoba. Avšak u přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích platí, že nemůže být projednán na návrh, neboť tak nevyplývá z ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, které definuje „návrhové“ přestupky.
37. Učinil-li žalobce oznámení o přestupku, ve kterém vylíčil skutky, které byly způsobilé naplnit skutkovou podstatu dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, jednal

správní orgán I. stupně správně, když zahájil řízení o tomto skutku z moci úřední. Z obsahu oznámení zároveň dovodil, že splňuje i náležitosti návrhu na zahájení řízení o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a dnem podání tohoto návrhu bylo zahájeno řízení i o tomto přestupku. Žalobce nemá nárok na zahájení řízení z moci úřední o skutku dle 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Pokud žalobce trvá na tom, že nepodával návrh na zahájení řízení o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a přesto bylo řízení o tomto přestupku vedeno, mohl tímto řízením disponovat tak, že by vzal svůj návrh zpět, a v takovém případě by správní orgán I. stupně případně žalovaný řízení dle § 76 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích zastavil. Avšak z důvodu, že u přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích není možné zahájit řízení na návrh, neměl žalobce nárok na jeho zahájení.

38. S výše uvedeným souvisí i nedůvodnost námitky žalobce, že bylo žalovaným potažmo správním orgánem I. stupně špatně určeno jeho postavení v řízení. Jak soud zjistil z napadeného rozhodnutí i z prvostupňového rozhodnutí, žalobci byl přiznán status navrhovatele v souvislosti s projednáváním přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a správně mu byl přiznán status poškozeného při projednávání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Odvolání žalobce ohledně výroku 2.a a 2.b proto nebylo přípustné, neboť dle § 81 odst. 1 zákona o přestupcích *se může proti rozhodnutí o odvolání o přestupku odvolat v plném rozsahu jen obviněný z přestupku (...)* a dle § 81 odst. 2 zákona o přestupcích je pak doplněno, že *poškozený se může odvolat jen ve věci náhrady škody*. Pouze u výroku o přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se mohl žalobce dle § 81 odst. 4 zákona o přestupcích odvolat proti rozhodnutí o zastavení řízení, neboť se jednalo o přestupek projednáváný na návrh žalobce.
39. Soud ze spisu nepřehlédl, že jsou vzájemné vztahy mezi žalobcem a obviněným značně vypjaté a že i obviněný vyjádřil pohoršení nad některými výrazy, kterými měl být ze strany žalobce či jeho manželky nazýván. Avšak ani oboustrannost jednání nemůže případně zbavit konkrétní osobu odpovědnosti za jí vyslovené výroky, které mohou jinému ublížit na cti, nebo ho urazit nebo vydat v posměch. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. X, publ. pod č. X Sb. NS, uvedl, že „[v]řejný zájem na projednání přestupkového jednání v taxativně stanovených případech návrhových přestupků (§ 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích – pozn. soudu) *ustupuje individuálnímu zájmu poškozené osoby, která má plnou dispozici ohledně podání návrhu na zahájení řízení a celého průběhu řízení o návrhovém přestupku*.“ Pokud se tedy obviněný cítil ublížen na cti, uražen nebo vydán v posměch, mohl podat příslušnému úřadu návrh na zahájení řízení, neboť o těchto skutcích není řízení zahajováno z moci úřední. Zároveň lze těžko očekávat, že by vzájemné podávání návrhů na projednání přestupků a usvědčování se ze vzájemného slovního napadání mohlo být lékem na špatně fungující sousedské vztahy. Soud má naopak za to, že tyto postupy mají za následek spíše vzrůstající napětí ve vzájemném sousedském soužití. Z tohoto důvodu je velmi důležité usilovat dle § 78 zákona o přestupcích o smír uraženého na cti a obviněného. Snaha o uzavření smíru by neměla být a priori vnímána jako přiznání obviněného k činu a vítězství žalobce, ale jako snaha o oboustranné zlepšení vzájemných vztahů.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. S ohledem na výše uvedené nedostatky napadeného rozhodnutí shledal soud žalobu důvodnou. Napadené rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti

pro nedostatek důvodů, když se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce ohledně zavádějícího tvrzení předsedkyně komise o doznání se obviněného k uvedenému přestupku a dále se nevypořádal s námitkou spočívající ve zpochybnění postupu správního orgánu I. stupně při hodnocení audio-video nahrávky zaznamenávající inkriminované jednání a výroky obviněného. Z toho důvodu soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud shledal v napadeném rozhodnutí i nedostatek spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu, který neodpovídá provedeným důkazům.

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 3 000 Kč, kterou tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Soud nemůže ve správním soudnictví přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. X, publ. č. X Sb. NSS). Totéž platí pro aplikaci vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. je totiž na řízení podle soudního řádu správního vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. X).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

